

Pytanie prejudycjalne

Czy zgodnie z przepisami dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾ Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej naruszone są zasady neutralności podatkowej oraz skuteczności ogólnego systemu VAT, gdy przy uwzględnieniu okoliczności faktycznych zaistniałych w postępowaniu głównym ta sama dostawa jest opodatkowana VAT – po raz pierwszy, w trybie ogólnym poprzez naliczenie podatku przez dostawcę w fakturze sprzedaży, a także po raz drugi, na mocy decyzji zapadłej w wyniku kontroli podatkowej poprzez mechanizm samonaliczenia przez odbiorcę (odwróconego obciążenia) – przy czym w praktyce nie przyznaje się prawa do odliczenia podatku, a także w sytuacji, gdy w krajowym prawodawstwie nie przewidziano możliwości, aby VAT naliczony w fakturze dostawcy został skorygowany po zakończeniu procedury kontroli?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Specializiran nakazatelen syd (Bułgaria) w dniu 31 maja 2017 r. – postępowanie karne przeciwko Iwanowi Gawanozowowi

(Sprawa C-324/17)

(2017/C 256/14)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Specializiran nakazatelen syd

Strony w postępowaniu głównym

Iwan Gawanozow

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy i orzecznictwo krajowe, które nie dopuszczają kwestionowania materialnoprawnych podstaw orzeczenia sądu o wydaniu europejskiego nakazu dochodzeniowego dotyczącego przeprowadzenia przeszukania w nieruchomości mieszkalnej i gospodarczej, a także zajęcia określonych rzeczy, odpowiednio przesłuchania świadka, są zgodne z art. 14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE⁽¹⁾ z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych – w sytuacji gdy takie kwestionowanie nie jest możliwe ani w drodze bezpośredniej skargi na orzeczenie sądu, ani w drodze odrębnego pozwu o zasądzenie odszkodowania[?]
- 2) Czy art. 14 ust. 2 dyrektywy [2014/41/UE] bezpośrednio uprawnia zainteresowaną osobę do zaskarżenia orzeczenia sądu o wydaniu europejskiego nakazu dochodzeniowego, niezależnie od braku takiej możliwości procesowej w prawie krajowym[?]
- 3) Czy zainteresowaną osobą w rozumieniu art. 14 ust. 4 [dyrektywy 2014/41/UE], w świetle art. 14 ust. 2 w związku z art. 6 ust. 1 lit. a) w związku z art. 1 ust. 4 tej dyrektywy, jest osoba, przeciwko której podniesiono oskarżenie karne – gdy czynności związane z gromadzeniem dowodów są skierowane wobec osoby trzeciej[?]
- 4) Czy zainteresowaną osobą w rozumieniu art. 14 ust. 4 w związku z art. 14 ust. 2 dyrektywy [2014/41/UE] jest osoba, która zamieszkuje w – lub korzysta z – nieruchomości, w której zostaje przeprowadzone przeszukanie i zajęcie; odpowiednio osoba, która będzie przesłuchana w charakterze świadka[?]

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 130, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 2 czerwca 2017 r. – Starman Aktsiaselts/Tarbijakaitseamet

(Sprawa C-332/17)

(2017/C 256/15)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Riigikohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Starman Aktsiaselts

Strona pozwana: Tarbijakaitseamet

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 21 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE ⁽¹⁾ z dnia 25 października 2011 r. należy interpretować w ten sposób, że dostawca może oferować numer linii telefonicznej, dla którego obowiązuje taryfa wyższa niż taryfa normalna, jeżeli dostawca ten oferuje konsumentom do kontaktowania się z nim w sprawie zawartej umowy oprócz linii telefonicznej w wyższej taryfie również w zrozumiałym i łatwo dostępnym sposobie numer linii telefonicznej w taryfie normalnej?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy art. 21 dyrektywy 2011/83/UE sprzeciwia się temu, by konsument, który z własnej woli korzysta z numeru linii telefonicznej w wyższej taryfie w celu kontaktowania się w sprawie zawartej umowy, mimo że dostawca w zrozumiałym i łatwo dostępnym sposobie udostępnił numer linii telefonicznej w taryfie normalnej, był zobowiązany do zapłaty wyższej taryfy za kontaktowanie się z tym dostawcą?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy ograniczenie przewidziane w art. 21 dyrektywy 2011/83 zobowiązuje dostawcę do tego, by wszędzie wraz z numerem skróconym podawał również numer linii stacjonarnej w taryfie normalnej oraz informacje o różnicach cenowych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 304, s. 64).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Braga (Portugalia) w dniu 1 czerwca 2017 r. – Caixa Económica Montepio Geral/Carlos Samuel Pimenta Marinho i in.

(Sprawa C-333/17)

(2017/C 256/16)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca de Braga

Strony w postępowaniu głównym

Wierzycielka w postępowaniu egzekucyjnym: Caixa Económica Montepio Geral

Dłużnicy w postępowaniu egzekucyjnym: Carlos Samuel Pimenta Marinho, Maria de Lurdes Coelho Pimenta Marinho, Daniel Pimenta Marinho, Vera da Conceição Pimenta Marinho

Pytania prejudycjalne

Czy prawo Unii – w mierze, w jakiej przyznaje obywatelom Unii prawo podstawowe do ochrony konsumenta, przewidziane w art. 38 [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej], oraz prawo podstawowe do równości traktowania obywateli i przedsiębiorstw, przewidziane w art. 21 wspomnianej karty – stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu (jedynemu artykułowi dekretu z mocą ustawy nr 32765 z dnia 29 kwietnia 1943 r., który ustanawia wyjątek od ogólnej regulacji przewidzianej w art. 1143 kodeksu cywilnego) w zakresie, w jakim uregulowanie to przyznaje sektorowi bankowemu traktowanie odmienne od traktowania, któremu podlegają pozostali obywatele i przedsiębiorstwa, w odniesieniu do formy, w której musi być sporządzona umowa pożyczki, przewidując formę mniej sformalizowaną dla umów pożyczki zawieranych przez instytucje bankowe?